

ята жива и чувствителна душа, а не да върваме безу-
словно на неизвѣстния духъ, за какъвто и ангелъ той
да се обявява; защо да очакваме и просимъ отъ него
свѣти, когато въ св. Евангелие нии имаме свѣти
прости, ясни, за всѣкого разбираеми и при това да-
дени намъ отъ Божия Синъ, нашия Спасителъ Исусъ
Христосъ?

Същността на спиритизъма, както казахме и по-
горѣ, се заключава въ стрѣмлението на челоуѣка къмъ
нравствено самоусвѣршенствование. Освѣнъ това въ
настояще врѣме съ флагътъ на спиритизъма се покрива
не това нравствено стрѣмление, а просто по любопитство
отъ страстѣта къмъ чудесното, и „спиритистъ“ нарича
себеси вѣткой, който се занимава „на сеанситѣ“, самъ
или заедно съ други, който се упражнява съ маситѣ
и др. като получава „съобщения“ и очаква „явления“
и „материализации“ . . . По такъвъ начинъ нравственно-
то начало и всичката цѣль на спиритизъма сѣ исчезнали
и се замѣнили съ таково прѣминаване на врѣмето, кое-
то бихме можали да го нарѣчемъ праздно, ако да не
водѣше къмъ глупави и врѣдителни послѣдствия, като
напр. убѣжденията за необходимостѣта отъ молението за
Иуда и Кайафа, върванията въ прѣражданието на че-
лоуѣка и. т. н. Като допуштаме възможностѣта на обще-
нието на живитѣ съ другитѣ на умрѣлитѣ, което не
се отрича и отъ нашата църква, като допуштаме дори
възможностѣта на участието на умрѣлитѣ „на сеанститѣ“,
не може да не допуснемъ и възможностѣта на участието
въ тѣхъ и на такиавато умрѣли (напр. на развратници-
тѣ, крадцитѣ и убийцитѣ), отъ които и още когато се
били живи е трѣбвало да се отдалечава всѣкой поре-
дъченъ челоуѣкъ, като отъ върни служители на злото, а
не на доброто и истината. Като служатъ на злото прѣвъ
живота си, тѣзи хора и подиръ смъртѣта си оставатъ
съ злата воля; а затова тѣ, като участвуватъ „на се-
анситѣ“ въ качеството си на невидими разговорници
съ живитѣ на нищо добро и полезно не могатъ да ги
научатъ и да имъ пожелаатъ.